

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. I. M., 2/ M. M.**, obaja zastúpení JUDr. O. V., proti žalovanej **M. B.B., o určenie vlastníctva k pozemkom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš, pod sp.zn. 9C 49/2009, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júna 2010, sp.zn. 12Co 146/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou podanou na súde 8. apríla 2009 domáhali proti žalovanej, aby súd určil, že sú v režime bezpodielového spoluvlastníctva manželov vlastníckmi pozemkov, evidovaných na Správe katastra V., pre katastrálne územie Č., zapísaných na LV číslo X., ako parcela číslo X. - zastavané plochy a nádvoría o výmere 29m², ako aj tej časti pozemku, ktorý je označený v geometrickom pláne vyhotovenom Ing. J. Š., pre katastrálne územie Č. pod číslom plánu X., overeným ku dňu 11. marca 2009, pod číslom 55/2009 ako novovytvorená parcela číslo X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 48m² a to v celosti.

Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 10. februára 2010, č.k. 9C 49/2009-127 čiastočne vyhovel žalobe v tom rozsahu, ktorým sa žalobcovia domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti evidovanej Správou katastra V., katastrálne územie Č., zapísanej na LV číslo X., číslo parcely X. o výmere 29m², zastavané plochy a nádvoría a to v rozsahu jej zamerania geometrickým plánom č. X., vyhotoveným Ing. J. Š., a overeným pod číslom 55/2009, ku dňu 11. marca 2009. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. Účastníkom nepriznal právo

na náhradu trov konania. Rozhodol tak po zistení, že účastníci sporového konania sú vlastníckymi susediacimi domovými nehnuteľnosťami situovanými tak, že medzi parcelou X., ktorá vlastnícky patrí žalobcom a parcelou č. X., ktorá vlastnícky patrí žalovanej, je zakreslený v geometrických meraniach pás pozemku označený ako parcela č. X., vytvorený z pôvodnej parcely č. X. a ďalšia parcela č. X. s výmerou 48m², ako aj parcela č. X. s výmerou 48m² s tým, že doposiaľ nemohlo dôjsť k zápisu novovytvorenej parcely, či už z geometrického plánu označené ako parcela X., resp. X., preto lebo kataster nehnuteľností môže vykonať zápis stavu z geometrického plánu len na základe súhlasu vlastníka. Takýto súhlas nebol daný, preto geometrické plány neboli premietnuté do údajov katastra nehnuteľností a stav z nich nebol zapísaný na listoch vlastníctva. Z geometrických zameraní bol potvrdený podľa názoru súdu aj ten stav, že rodinný dom súpisné číslo X., nie je hraničným s parcelou č. X., ktorá vlastnícky patrí žalobcom a sám svedok potvrdil na súde, že nové oplotenie postavil smerom do pozemku žalobcov, t.j. podľa zákresu geometrického zamerania do parciel č. X. a X.. Podľa znalca s prihliadnutím na mapové podklady, mal byť plot medzi susediacimi pozemkami v tomto úseku rovný. Dosiadnutá diferencia aktívnym konaním právneho predchodcu spôsobila zásah do vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcov. Tomuto úsudku súdu, vychádzajúceho z technických podkladov a meraní, prisvieďča aj konštatovanie v odôvodnení rozsudku Okresného súdu v Lučenci, že bod A na poľnom nákrese sa nachádza tesne za domom žalovanej a práve tu mala byť hranica medzi pozemkami rovná. V tejto časti žaloby sa teda žalobcovia podľa názoru súdu dôvodne domáhali určenia vlastníckeho práva a súd im vyhovel. V zostávajúcej časti nemali dostatok dôkazov, pre ktoré by mohol súd konštatovať, že je žaloba aj v tejto časti opodstatnená. Pokiaľ ide o námietku *res iudicata*, nestotožnil sa prvostupňový súd s tým, že takáto prekážka existuje, pretože právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie, či už s kladným alebo záporným riešením otázky existencie alebo neexistencie práva, by len vtedy vytvoril prekážku veci rozsúdenej, keby v konaní 9 C 49/2009 boli označené identicky všetky nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobcovia vlastníckeho práva domáhajú. Žalobný petit znel, že sa nariaďuje vypratať nehnuteľnosti medzi právoplatnou vlastníckou hranicou, určenou rozhodnutím Okresného súdu v Lučenci a vlastníckou hranicou vytvorenou pri obnove katastrálneho operátu z roku 1987, teda nejedná sa o totožný žalobný petit.

Krajský súd v Banskej Bystrici, konajúci o odvolaniach žalobcov (v zamietajúcej časti) a žalovanej (vo vyhovujúcej časti a proti výroku o trovách konania), uznesením

z 30. júna 2010, sp.zn 12Co 146/2010, rozsudok prvostupňového súdu zrušil a konanie zastavil. Žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 839,35 € právnej zástupkyňi žalovanej JUDr. R. E.. Konštatoval, že nie je na mieste záver súdu prvého stupňa, že nemôže ísť o prekážku veci rozsúdenej, pretože nejde o totožný žalobný petit. Uviedol, že z komplexného posúdenia doposiaľ prebiehajúcich súdnych sporov jednoznačne vyplýva, že sú splnené všetky podmienky, ktoré vyžaduje zákon v súvislosti s posúdením prekážky veci právoplatne rozhodnutej. V tejto súvislosti poukázal na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že na Okresnom súde Veľký Krtíš prebiehalo konanie pod sp.zn. 5 C 90/1995 medzi F. J., M. J. a Ing. I. M. spolu s manželkou M. M.. Vec bola označená ako návrh na určenie hranice medzi parcelou č. X. a X., ktoré sú vo vlastníctve žalobcov a parcelou č. X. a parcelou č. X., ktoré sú vo vlastníctve odporkyne s tým, že táto hranica by mala prebiehať konkrétne určenými bodmi podľa geometrického plánu a požiadavka podľa návrhu bola na vydanie tejto parcely. V konečnom dôsledku bolo konanie zastavené pre prekážku veci rozsúdenej s odkazom na právoplatné rozhodnutie Okresného súdu v Lučenci z 22. júla 1966, sp.zn. 6 C 175/1965. Účastníkmi tohto konania boli predchádzajúci vlastníci nehnuteľností, od ktorých žalobcovia nadobudli vlastnícke právo k pozemkom a právny predchodca žalovanej J. J.. Predmetom tohto sporu, ktorý sa viedol v roku 1965, bolo vydanie časti pozemku s príslušenstvom. Pokiaľ došlo k zmene, bola konštatovaná jedine v tom, že žalobcovia na základe kúpnej zmluvy v roku 1987, nadobudli od predávajúcich nehnuteľnosti vedené na liste vlastníctva č. X. ako parcela č. X. - záhrada s výmerou 105 m², parcela č. X. - záhrada vo výmere 158 m² a parcela č. X. - zastavaná plocha vo výmere 567 m², okrem toho parcela č. X. - orná pôda s výmerou 623 m² a parcela č. X. - rovnako orná pôda s tým, že na parcele č. X. si postavili rodinný dom s číslom súpisným X., ktorý je vedený ako dom, ako nadstavba. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodnutie okresného súdu potvrdil a na základe dovolania rovnako konštatoval správnosť rozhodnutia aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý dovolanie odmietol. Žalobu na vypratanie nehnuteľnosti na Okresnom súde Veľký Krtíš podali Ing. I. M. a M. M., proti žalovanej M. B. aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 180/2005. Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 30. októbra 2007, č.k. 5 C 180/2005-177 žalobu žalobcov zamietol z dôvodov, že nehnuteľnosti, vypratania ktorých sa žalobcovia domáhali, boli vo vlastníctve žalovanej, pričom žalobcovia nepreukázali, že oni sú vlastníkami sporných nehnuteľností. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 1. júla 2008. Dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, všetky listiny, ktoré existovali, boli pripojené a súd sa nimi zaoberal, čo je z obsahu príloh pripojených k tomuto

konaniu zrejme. Boli pripojené aj dedičské rozhodnutia, ako aj spis, v ktorom je založená kúpna zmluva o prevode nehnuteľností, spísanej na Štátnom notárstve. Vychádzajúc z uvedených skutočností, odvolací súd dospel k záveru, že právoplatný rozsudok okresného súdu vydaný v konaní o žalobe na vypratanie nehnuteľnosti, vytvoril prekážku veci právoplatne rozhodnutej v konaní o určenie existencie právneho vzťahu k nehnuteľnosti a ak súd prvého stupňa túto prekážku prehliadol, resp. inak právne hodnotil, došlo k takej procesnej vade, na ktorú musel dovolací súd prihliadnuť a konanie vo veci zastaviť. Konštatoval, že ani samotná skutočnosť, že dochádza k novému prečíslovaniu parciel v rámci administratívnych postupov v katastri nehnuteľností, nebráni posúdeniu veci, ako veci právoplatne rozhodnutej. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p. Na strane žalobcov videl odvolací súd zavinenie v tom, že podali opakovanú žalobu, hoci v minulosti sa súdy všetkých stupňov zaoberali aj prekážkou veci rozsúdenej a muselo im byť známe, že môže byť opakovane táto otázka predmetom posúdenia, pretože ide o prekážku, na ktorú musí súd prihliadať v každom štádiu konania.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorí navrhli napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedli, že právny názor odvolacieho súdu nepovažujú za správny a zákonný, nakoľko majú za to, že v danej veci nejde o prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Poukázali na to, že všetky predchádzajúce súdne konania boli rozdielne a žalobcovia sa nimi domáhali svojich práv ohľadom sporných pozemkov, pričom žalované petity jednotlivých žalôb neboli totožné. V konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 6 C 75/1965 vystupovali úplne iní účastníci konania a v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp.zn. 5 C 90/1995 boli na strane odporcov F. J. a M. J.. Výklad odvolacieho súdu k prekážke *res iudicata* považujú za neprimerane široký a v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Mali za to, že za prekážku nemožno považovať vydanie právoplatných rozhodnutí v rozdielnych právnych veciach len preto, lebo sa dotýkajú vlastníckych práv k nehnuteľnostiam. V danom prípade predmetom sporu je určenie vlastníctva, pričom v minulosti žiaden súd určenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam neprejednával.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu prostredníctvom svojej právnej zástupkyne sa stotožnila s právnym názorom odvolacieho súdu a navrhla dovolanie zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho

pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či je tento opravný prostriedok vôbec prípustný, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to pripúšťa zákon.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Nakoľko dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených uznesení (v danom prípade uznesením odvolacieho súdu bol zrušený rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavené), je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa § 239 nepripúšťa.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods.1 O.s.p.), neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či je dovolanie prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Dovolací súd skúmal najmä otázku, či zastavením konania sa žalobcom neodňala možnosť konať pred súdom. Totiž zastavenie konania z dôvodu, že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, hoci pre také rozhodnutie nebol zákonný dôvod, by bolo odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd ale nezistil, že by rozhodnutie odvolacieho súdu bolo takou vadou postihnuté.

Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalobcami a žalovanou, resp. ich právnymi predchodcami, prebiehalo v minulosti niekoľko súdnych konaní týkajúcich sa predmetnej nehnuteľnosti.

Okresný súd Lučenec v právnej veci žalobcu P. B. (právny predchodca žalobcov) proti žalovanému J. J. (právny predchodca žalovanej), o vydanie časti pozemku s príslušenstvom (60cm široký pás o celej dĺžke 31 metrov zo záhrady, nachádzajúcej sa za domami účastníkov konania), rozsudkom z 22. júla 1966, sp. zn. 6C 175/1965 žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobca nepreukázal, že žalovaný zabral z pozemku žalobcu 50cm. Následne sa žalobcovia (Ing. I. M. a M. M.) v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš, sp. zn. 5C 90/1995, proti žalovaným F. J. a M. J. (právní predchodcovia žalovanej) domáhali určenia hranice medzi pozemkami v ich vlastníctve a vo vlastníctve žalovaných a uloženia povinnosti žalovaným vydat' (vypratáť) časť pozemku, ktorú neprávom užívajú. Súd toto konanie zastavil z dôvodu prekážky rozsúdenej veci. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že medzi právnymi predchodcami účastníkov došlo k vytvoreniu hranice medzi pozemkami, ktorá je totožná s vlastníckou hranicou, o ktorej bolo už právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Lučenci z 22. júla 1966, sp.zn. 6 C 175/1965 a bola tak súčasne vyriešená otázka vydania (vypratania) plochy, ku ktorej vlastníctvo medzi vtedajšími účastníkmi bolo sporné.

V ďalšom konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš, sp. zn. 5C 180/2005, sa žalobcovia žalobou na plnenie domáhali proti žalovanej vypratania nehnuteľnosti evidovanej Správou katastra V., katastrálne územie Č., zapísanej na LV číslo X. ako parcela č. X. zastavaná plocha o výmere 29m², a tiež vypratania nehnuteľnosti parcela č. X. zastavaná plocha, dvor o výmere 48m², ktorá v katastri nehnuteľností Správy katastra V. v tom čase zapísaná nebola. Súd rozsudkom z 30. októbra 2007, č.k. 5 C 180/2005-177, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júla 2008, žalobu zamietol. Rozhodnutie vo veci samej súd prvého stupňa odôvodnil s poukazom na zistenie, že nehnuteľnosti,

vypratania ktorých sa žalobcovia domáhali, sú vo vlastníctve žalovanej, pričom žalobcovia nepreukázali, že oni sú vlastníkmi sporných nehnuteľností.

Podľa ustanovenia § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (*res iudicata*) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Pre posúdenie, či je daná prekážka veci právoplatne rozhodnutej, nie je významné, ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Prekážka veci právoplatne rozhodnutej je daná aj vtedy, pokiaľ určitý skutkový dej (skutok) bol po právnej stránke v pôvodnom konaní posúdený inak, nesprávne či neúplne. Pokiaľ ide o totožnosť účastníkov, nie je významné, či rovnaké osoby majú v novom konaní rovnaké alebo rozdielne procesné postavenie (či ten, kto bol v skoršom konaní žalobcom, je žalobcom aj v novom konaní alebo má postavenie žalovaného, resp. či ten, kto v skoršom konaní vystupoval ako žalovaný, má alebo nemá v novom konaní procesné postavenie žalovaného). Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singularnej sukcesie.

Z obsahu spisu vyplýva, že v uvedených predchádzajúcich súdnych konaniach vystupovali tí istí účastníci, resp. ich právni predchodcovia ako v tomto konaní a taktiež spor sa týka vlastníckeho práva k tým istým nehnuteľnostiam ako v konaniach predošlých.

Dovolací súd taktiež nepovažuje za dôvodné tvrdenie žalobcov v dovolaní, že v minulosti žiaden súd neprejednával určenie vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, a teda že v danom prípade ide o žalobu určovaciu a nie žalobu na plnenie a preto vo veci určenia vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam nebolo v minulosti rozhodnuté, čiže nemôže ísť o prekážku rozhodnutej veci.

Ako už bolo uvedené, Okresný súd Veľký Krtíš rozsudkom z 30. októbra 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. júla 2008, sp.zn. 5C 180/2005, zamietol žalobu žalobcov na vypratanie nehnuteľnosti. Keďže základnou podmienkou úspechu žaloby na vydanie (vypratanie) veci (vindikačnej žaloby) je preukázanie vlastníckeho práva k veci, súd v tomto konaní ako prejudiciálnu otázku riešil práve vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Pritom, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku, dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že sú vo vlastníctve žalovanej, a to z titulu darovacej zmluvy z 13. augusta 2003, č. V 881/2003 od svojich právnych predchodcov (už v roku 1965 patrili jej právnym predchodcom).

Ak bolo právoplatne rozhodnuté o povinnosti plniť, či už kladne, alebo záporne (či sa žalobe vyhovel alebo bola zamietnutá), tvorí výrok takéhoto rozsudku prekážku právoplatne rozhodnutej veci vo vzťahu k určovacej žalobe medzi tými istými účastníkmi konania vo vzťahu k tomu istému skutku (stavu), ktorý už bol predbežne právne kvalifikovaný v rozsudku na plnenie. Možno teda konštatovať, že rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš z 30. októbra 2007, sp.zn. 5C 180/2005, ktorým sa zamietla žaloba na plnenie (vypratanie nehnuteľnosti), tvorí prekážku veci rozhodnutej pre novú žalobu určovaciu, ktorou sa začalo konanie na Okresnom súde Veľký Krtíš, sp.zn. 9C 49/2009. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2002, sp. zn. 3 Cdo 100/01 (Rč. 110/2003), podľa ktorého právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie vytvára z hľadiska identity predmetu konania prekážku veci rozsúdenej pre konanie o žalobe, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je, vychádzajúcej z rovnakého skutkového základu (z rovnakého skutku).

Existencia prekážky veci už právoplatne rozhodnutej (§ 159 ods. 3 O.s.p.) predstavuje neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky a je preto dôvodom na zastavenie začatého konania (§ 104 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v danej veci ide o dovolanie smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť. Dovolanie žalobcov preto podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd napriek tomu úspešnej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2011

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová